

OBEC OTICE

Otice leží 3,5 km jihozápadně od středu města Opavy v nadmořské výšce 262 m n. m.. Katastrální výměra obce je 721 ha. Nejvyšším bodem obce je Kamenná hora (311 m n.m.). Za zhlédnutí jistě stojí Otická sopka, která navazuje na Slavkovský les jejíž součástí je naučná stezka. V obci žije 1347 obyvatel.

Z historie

První písemná zmínka je z roku 1318, kdy opavský kníže daroval ves Jaruši z Hlubčic. Počínaje rokem 1361 až do novověku patřila obec Opavě. Od roku 1640 byla svobodným fojtstvím.

Kolem roku 1806 vznikla přibližně 2 km jihovýchodně od Otice na cestě k Hradci kolonie Rybníčky, jinak zvaná Provazovec, německy Liechtenstein. Osada původně patřila ke Kylešovicím (knížeti z Liechtensteina), po roce 1848 připadla Otícím.

Otice byly především zemědělskou obcí, své místo zde však zaujal i místní průmysl. V roce 1886 byl hostinským Jakubem Pollakem založen podnik Velikosa – zelárna, výroba likérů a sodové vody. Další výroba kyselého zelí náležející Janu Bittnerovi vznikla roku 1902. Tou dobou zde svou živnost provozovali 2 řezníci, 1 pekař, 2 kováři, 4 obuvníci, 1 krejčí, 1 sedlář, 1 kovář a 2 porodní babky, byly zde 2 hostince a 3 obchody se smíšeným zbožím. Několik rodin se zabývalo lámáním kamene a výrobou šterku, zedníci, tesaři a ostatní dělníci byli zaměstnáni ponejvíce v blízké Opavě.

Rozvoj obce úzce souvisel s rozmachem dopravy a výstavbou komunikací. Do roku 1820 vedly do Otice jen 4 obyčejné polní cesty tzv. spojovací, na kterých se sotva minuly 2 povozy. Při déle trvajícím deštivém počasí byl stav těchto komunikací velmi neutěšený. Na špatné cesty byly podány u vrchnostenských úřadů často stížnosti. Nebyly – li včas alespoň nejhorší úseky opraveny, bylo do obce posláno vojsko na exekuci a obec musela vojáky živit a platit tak dlouho, než občané uvedli cesty zase do pořádku. Poslední vojenská exekuce (6 vojáků) přišla pro špatné cesty do Otice v prosinci 1852.

Počátky školství

Školní vyučování bylo v Oticích zahájeno v roce 1786, kdy se vyučovalo v soukromých domech. Prvním učitelem zdejší školy byl Filip Friedrich, rodák z Fulneku, který zde působil až do roku 1796. V roce 1796 bylo přistoupeno ke stavbě školní budovy. Tato budova však postupně chátrala a přestávala být dostačující rostoucímu počtu žáků. Teprve na zasedání obecního výboru dne 23. října 1901 bylo přijato usnesení postavit novou dvojtřídní školní budovu. Dne

14. září 1902 byla nová škola slavnostně vysvěcena a následujícího dne se započalo s vyučováním.

První otické spolky a družstva

Pro období předminulého století je velmi typický rozmach spolkového života, který byl roku 1867 ještě podpořen vydáním zákona o spolčování. Tyto tendence se pochopitelně odrazily i v Oticích, kde na úrodnou půdu padaly také myšlenky družstevnictví a kde většina aktivit tohoto typu byla spojena především s osobou rolníka Tomáše Lusara.

Roku 1891 byl založen dobrovolný hasičský sbor, jehož prvním starostou byl zvolen Tomáš Lusar.

Roku 1898 bylo následkem deštivých let založeno drenážní družstvo, které v letech 1899-1901 provedlo odvodnění větší části otického území nákladem 75000 K.

Roku 1903 byla založena Jednota pro založení samostatné katolické duchovní správy v Oticích.

V roce 1904 založilo 7 rolníků za předsednictví Tomáše Lusara společnost parní mlátičky.

Od roku 1906 působil v obci čtenářsko-divadelní spolek Svatopluk.

Roku 1911 byl založen spořitelní a záloženský spolek (tzv. Reifeisenka), jehož účelem bylo především „působiti ku zlepšení mravních a hmotných poměrů svých členů“ poskytování půjček a příležitosti ke spoření, obstaráváním společných nákupů potřeb pro své členy apod..

První světová válka a vznik Československé republiky

V den mobilizace 1. srpna 1914 nastoupilo ze zdejší obce 37 mužů k vojsku a zeměbraně a 23 mužů k domobraně, několik mužů bylo v činné vojenské službě ještě před vypuknutím války, další pak byli povoláni postupně v následujících měsících. Z 867 obyvatel obce bylo postupně odvedeno 162 mužů, z nichž 17 se již nevrátilo.

Poté, co byly zhruba do poloviny dvacátých let víceméně odstraněny následky 1. světové války, vstoupilo Československo do nedlouhého období prosperity, jejíž projevy lze sledovat i v Oticích. V červnu 1924 bylo započato s elektrifikací obce a dne 15. srpna 1925 se v Oticích poprvé svítilo elektřinou.

Ve 2. polovině 20. let byla v obci postupně provedena kanalizace. Doslova požehnáním pro rozvoj Otice se stalo znovuobnovení těžby čediče na Kamenné hoře. Vedlejší příjem z těžby a výroby silničního štěrku v letech 1920-

1932, kdy obec utržila po odečtení výrobních nákladů 172 690 Kč čistého zisku.

Atmosféru první republiky a svým způsobem i určitý kolorit obce dotvářely pravidelné oslavy samostatnosti a narozenin prezidenta republiky, jichž se účastnily všechny spolky a všechno obyvatelstvo bez rozdílu politické příslušnosti. Při desátém výročí vzniku samostatné republiky v roce 1928 byla obec slavnostně vyzdobena, prapory vlály snad ze všech budov.

Německá okupace a osvobození obce

Dne 8. října 1938 v 13.30 hodin vstoupila německá vojska do Otic. Všechny české nápisy byly odstraněny a nahrazeny německými. Do obce se přistěhovalo 9 německých rodin. Již v lednu 1939 začali odjíždět první dělníci z Otic na nucené práce do Německa. V roce 1940 byl zatčen a uvězněn Hubert Fuchsig, v následujícím roce František Harazím a Josef Valušek, v roce 1943 Vladimír Světlík. Josef Valušek zahynul v koncentračním táboře. Otice byly osvobozeny 23.dubna 1945 svazky 28. střeleckého sboru 60. armády SSSR. Fronta se zastavila před obcí, obyvatelstvo obdrželo příkaz k evakuaci do Opavy a Kylešovic.

Válečnými událostmi bylo zcela zničeno 9 zemědělských usedlostí, množství budov vyhořelo, 5 domků bylo poškozeno těžce, 57 zemědělských budov lehce. Zcela zničena byla elektrická síť, železný most přes řeku Hvozdnici byl ustupujícími Němci vyhozen do vzduchu. Válečné škody na nemovitostech byly v roce 1946 odhadnuty na 11 mil. Kč, konstatováno poškození celkem 181 budov, škoda na obecním majetku byla odhadnuta na 1 640 804 Kč.

Při osvobozovacích bojích z místních občanů padli: Vincent Cihlář, František Helebrand, František Harazím, František Světlík a August Jahnova. V říjnu 1945 se konal pohřeb Františka Palety, který padl v posledních dnech boje o Prahu.

V letech komunistického režimu

Únorový převrat roku 1948 udělal tečku za dalším demokratickým vývojem obce. Bezprostředně po uchopení moci zahájil komunistický režim likvidaci celého soukromého sektoru našeho národního hospodářství (včetně drobných živnostníků), který byl postupně zatlačován a nahrazován socialistickými komunálními podniky. Charakteristickou a jednou z nejdůležitějších součástí přechodu k socialistické ekonomice byla kolektivizace zemědělství, která zásadním způsobem změnila život v obci.

Motivem kolektivizace nebylo zlepšení ekonomické situace vesnice, ale likvidace samovýrobců jako obtížně politicky ovladatelné skupiny obyvatelstva. Ustavující schůze přípravného výboru JZD Otice se konala 24. listopadu 1952. V roce 1961 bylo provedeno sloučení JZD ve Štáblovicích, v Uhlířově a Oticích pod názvem JZD Pokrok v Oticích. K dalšímu sloučení došlo v roce 1975, kdy se v jeden celek s otickým JZD sloučilo JZD Přátelství se sídlem ve Slavkově. Název družstva byl změněn na JZD Pokrok Otice.

KSČ jako samozvaná vedoucí složka společnosti řídila a usměrňovala vládní politiku prakticky ve všech oblastech každodenního života, jejímž důsledkem byl mimo jiné i zjevný nezájem obyvatel o věci veřejné. Život se stal v obci jakoby šedivým, uniformním a nezajímavým, což se mimo jiné odrazilo i v zápisech do otické obecní kroniky.

Otice po roce 1989

Zhroucení totalitního systému následkem listopadových událostí roku 1989 stálo na počátku nových hlubokých přeměn v životě obce, jež začala hledat cesty k navázání na desetiletí přerušené kontinuity svého přirozeného vývoje. Prvním iniciátorem „sametově revolučních“ aktivit v Oticích byl místní občan Jiří Kapr.

V prvním svobodně zvoleném 15 členném obecním zastupitelstvu zasedli zástupci 5 politických stran, prvním polistopadovým starostou byl zvolen nezávislý kandidát František Luzar.

Současně byla zvolena obecní zastupitelstva v doposud integrovaných obcích Uhlířově a Štáblovicích, jež se znovu osamostatnily.

Obecní symboly

Dne 20. března 1997 schválil Podvýbor pro heraldiku Parlamentu ČR znak a prapor, obecní symboly obce Otice. Znak je tvořen modrým štítem se stříbrnou vztyčenou radlicí, ke které přiléhá polovina zlatého slunce, pod nimi stříbrná obrácená krokev. Znak obce vychází ze symboliky zobrazené na nejstarších obecních typářích. Modrá barva navíc symbolizuje říčku Hvozdnici, slunce je symbolem životodárné síly, pluh ukazuje na zdejší zemědělskou oblast a krokev naznačuje souvislost s Opavou.

Kulturní památky

Kulturní památkou je Kaple zvěstování Panny Marie v centru obce, kaple sv. Tadeáše a kaplička sv. Trojice v části Rybníčky.

Vybavenost obce

Obec má pětiletou základní školu, do které docházejí děti i z nedalekého Uhlířova. V její blízkosti se nachází také mateřská škola. Obec má vodovod, čistírnu odpadních vod, podtlakovou kanalizaci a je plynofikována.

Na ekonomice obce se výrazně podílí nově vytvořená průmyslová zóna s řadou podnikatelských subjektů např. ZP Otice, a.s., Jatka - Kurka s.r.o., Techfloor s.r.o., 1. Slezská stojní a.s., Strojírna Vehovský s.r.o., Martin Knappe – Otická pekárna, Klaska plus spol. s.r.o., Gavenda s.r.o., SEMIX PLUSO, spol. s r.o., ZÁMEČNICTVÍ MIROSLAV HILSE s.r.o., Ing.Vít Lesák – stavební firma, AW VRATA s.r.o., NOVUS BIKE s.r.o., ALGOMAN s.r.o. a řada dalších.

Kulturní a společenské akce

V průběhu roku probíhají v obci kulturní, společenské a sportovní akce pořádané jak jednotlivými komisemi obce, tak i zájmovými organizacemi. Pro děti jsou připravovány cyklovýlety, turistické pochody, pro dospělé turnaje v kopané o pohár starosty, kácení máje apod..

Ke sportování slouží dvě fotbalová hřiště, hřiště pro minigolf, tenis a školní hřiště.

Spolky v obci

V obci aktivně pracuje kynologická organizace, Sbor dobrovolných hasičů Otice, ZO Českého zahrádkářského svazu Otice, ZO Českého chovatelského svazu Otice a Tělovýchovná jednota Otice.

Obec Otice, která si i v těžkých dobách minulosti dokázala udržet vysokou hospodářskou a kulturní úroveň, má jistě i dnes předpoklady k budoucímu úspěšnému rozvoji a prosperitě.